

Huth Gergely: A mi lángoló Párizsunk

2023 július 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az úzvölgyi gy?zelem megmutatta, hogy érdemes küzdeni a nemzetért.

A szemünk előtt válik rögválósággá Laurent Obertone Gerilla – Franciaország végnapjai című régénye, amelyben a betolakodók az egész országot lángba borítják, azután, hogy a rendőrök Párizs külvárosában – önvédelemből – lelőnek egy bűnözőt bevándorlót. A régényben totális anarchia lesz úrrá Franciaországon. A valóságban talán még nem tartunk itt, de az egykor erős, hazánkat is könnyed mozdulatokkal darabokra szedő nagyhatalom tősgyökeres lakói ezekben a napokban szembesülnek vele, hogy megfélemlített-üldözött kisebbség lettek saját hazájukban.

A francia nagyvárosokban zajló brutális pogromokból a hazai konzervatív sajtó számos kiváló cikkben vont le tanulságokat, Orbán Viktor pedig a múlt heti uniós csúcs után kijelentette, hogy akármilyen kötelezéseket fogalmaz meg Brüsszel, Magyarországon biztosan nem lesznek migránsgettők, továbbra sem kérünk a kötelező betelepítési kvótából.

Szokás szerint egy picit távolabbról kezdeném: mi, magyarok is megtapasztaltuk ugyanis, milyen az, amikor a szabadjára engedett csűrbe erőszakoskodik. Csak minket nem a gyarmatok cseléke, hanem a román társadalom ránk uszított legalja támadott meg. 2019. június 6-án történt a gyalázatos úzvölgyi pogrom, amikor a – kimutathatóan román titkosszolgálati háttérrel megtámogatott – aljanép rárontott a hűsi halottak temetőjét védő székelyekre a Hargita megyéhez tartozó szorosban. A több ezer fős, felajzott román tömeg kemény magja a magyar katonák sírjainak kitépett keresztsíveivel verte nemzettársainkat, a hatóságok és a rendőrség cinkos tétlenkedése mellett. A Székelyhon.ro és a PestiSrácok.hu helyszíni felvételeiből tökéletesen érezhető volt a szándékosan felszított, etnikai indíttatású pogrom valósága, a provokációnak fel nem ülő, vakmerő bátorsággal egymásba kapaszkodó magyarok elleni támadás brutalitása. Aki látta vagy ott volt, pontosan tudja, hogy csak a szerencsének és a Jóistennek köszönhető, hogy nem lett halálos áldozata az aljas támadásnak. 1990 fekete márciusa, a marosvásárhelyi pogrom ismétlődött meg ott, gyakorlatilag ugyanolyan forgatókönyv mentén.

Lehetne Úzvölgyét egyedi esetnek tekinteni, de azon a négy évvel ezelőtti, szomorú napon inkább csak ízelítőt kaptunk belőle, hogy mire képes még ma is az európai tradíciókat és a ratifikált emberi jogi megállapodásokat igen sajátosan értelmező román mélyállam, ha meg akarja félemlíteni a magyarokat.

Mint ismert, eleinte csak sunyi provokációról volt szó. E módszer jól ismert, így kerül fel, fárasztják ki, keserítik el, majd készítetik asszimilációra vagy emigrációra apránként a határon túli magyar testvéreinket az utódállamok többségében.

Az első és a második világháborúban nagy csaták színhelye volt ugyanis az Úzvölgye, honvédeink az utolsó csepp vérükig védték ott Magyarország határát, hiszen a hegyszorosban fontos átkelő és vámhely működött. Majd az egész területet egy romános mozdulattal, azaz néhány hamisított irattal és telekkönyvi határozattal elzabráltta Hargita megyétől a korábban Ó-Romániához tartozó Dormánfalva polgármestere, s ott – meggyalázva a magyar és német katonasírokat – román hűsi temetőt alakítottak ki.

Természetesen cseppet sem zavarta a provokátorokat, hogy román katonák maradványai egyáltalán nem fekszenek a völgyben, s még a bukaresti történészek is elismerték, hogy nincs román múltja az emlékhelynek, az ő halottaikat az egykori határ túloldalán hantolták el.

Az újfent meglöpött székelyek mi mást tehettek volna, perre mentek, feljelentést tettek a román bűnüldözés és igazságszolgáltatás kétségbe, hamiskás útvesztőiben bolyongva.

Csak hogy az oláh provokátorok ezúttal nem érték be ennyivel: négy éve footballhuligánokat, radikális sovínisztaikat szállítottak a völgybe, akik román indulókat bömböltetve rátörték a sírkert székelykapuját a honvédeink sírjait élőlánccal védő székelyekre. Elszabadultak az indulatok, amit – néhány becsületes, de a több ezer fős, magából kivetkőzött tömeggel szemben tehetetlen csendőrt leszámítva – a kivezényelt rendőrség tétlenül nézett végig. Záporoztak a kövek és a pofonok, egy időse, csendesen imádkozó székely nénytől életveszélyesen megsebesítettek, és sokan mások is sérülést szenvedtek. Egyszóval a jövevények csűrhéje ült tort, csak úgy, mint ezekben a napokban a francia városokban. Jegyezzük meg első helyen egy Mihai Țirnovanu nevű gazember nevét, aki Úzvölgyében és más székely városokban is élen jár a sovíniszta provokációk szervezésében, az őshonos magyarság megfélemlítésében.

Mégis sikerült fordítani a helyzetet, s ez első sorban Borboly Csabának, Hargita Megye Tanácsa elnökének és a vele együtt dolgozó karakán székely elöljáróknak, továbbá az azonnal egy kemény tiltakozó jegyzéket kiadó Szijjártó Péter külügyminiszternek, a helyi médiának (előleg a Székelyhonnak) és a Mikó Imre Jogvédelmi Szolgálatnak köszönhető. Bár a belevaló székely legények szerettek volna revansot venni a román támadókra,

Borbolyék mindenkit fegyelmezett, békés kiállásra intettek, így néztek aztán farkasszemet a bitorlókkal.

A jogi kiállítás is meghozta gyümölcsét, a román igazságszolgáltatás – ezúttal – nem tett er?szakot a tényeken, négyévnvi cs?rcsavar után joger?sen a k?keresztek és a román h?si emlékm? elbontására, a meggyalázott katonatemet? helyreállítására kötelezte az ott illetéktelenül rendezked? Bákó megyeieket. Meglep? módon Dormánfalva polgármesteri hivatala a napokban végül eleget tett a kötelezettségnek.

Nincs hova hátrálni

– mondta Fábry Sándor 2006-ban a Heti Válaszban. A nagy nyilvánosság el?tt a neves humorista és m?sorvezet? ekkor „coming outolt” a Gyurcsány-féle nemzetáruló kormánnyal szemben. Ez lehetne az egész, Trianon utáni magyarság jelmondata, s ezt a gondolatot követték Borbolyék is, a példás ellenszegüléssel, a szívós, székelyes kitartással.

Az úzvölgyi pogrom, mint írtam, csak apró ízelít? volt. Ha a nagyhatalmi érdekek úgy kívánja, ha az ismert világhatalom Ukrajnához hasonlóan a Kárpát-medencében is etnikai konfliktust, er?szakot akar kiprovokálni, kaphatunk ilyenb?l sokkal többet is. Ezért volt nagyon fontos, hogy Borboly Csaba és Szijjártó Péter nem adta fel Úzvölgyét egy legyintéssel, mondván, annyi mindent elvettek már, egy katonatemet?vel, elnéptelenedett szurdokkal nem marad több, sem kevesebb. Példát mutattak minden magyarnak, hogy ne hátráljunk, ne engedjük, hogy letaglózzanak, földre kényszerítsenek bennünket! Ha itt képzeljük el a következ? ezer évünket is, ha nem szeretnénk, hogy apránként fel?röljék a magyarságot, csak ez a hitvallás lehet a nyer?!

Ezért is fontos, hogy a magyar nemzetpolitika ne puhuljon fel, a háború okozta gazdasági gondok ne fosszák meg az anyaországi segítségt?l a nemzetünk végvárain harcolókat. El kell érn, hogy az utóbbi id?ben a határon túl (is) egyre inkább megszaporodó liberális, multikulturális kezdeményezések mellett az örök szabadságharcosok is megkapják a magyar kormány erkölcsi és anyagi támogatását.

Orbán Viktor kormánya 2010-ben, a nemzeti összetartozás programjával a jöv? magyar történelemlékönyveinek fontos fejezetét nyitotta meg. Tizenhárom év után sem puhulhatunk el, nem engedhetünk a kényelmesebb utat hirdet? bülbülmadaraknak.

A kérlelhetetlen nemzeti politika, a szuverenitásunk konfliktusok árán való megvédése a gyurcsányi országrombolás után visszaadta nemzeti önbecsülésünket. Ez az egyetlen járható út, amely garantálja megmaradásunkat a mostani zavaros id?kben.

Franciaországban láthatjuk, hova vezet, ha csak egy pillanatra is kiengedjük a gyep?t a kezünk?l. Mi továbbra se tegyük! Semmikor és soha.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
